

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2022 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Ewa Blumczyńska

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2022 roku w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. B.

przeciwko R. C.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie

z dnia 25 sierpnia 2021 r.

sygn. akt I C 550/18

oddala apelację

Ewa Blumczyńska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 sierpnia 2021r. Sąd Rejonowy w Lesznie :

- zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 51 450 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 lutego 2018r. do dnia zapłaty;
- zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7 990 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 5 400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożył pozwany zaskarżając wyrok w całości.

Jako zarzuty apelacyjne wskazał :

- naruszenie prawa procesowego poprzez nieprawidłowe zebranie materiału dowodowego, w szczególności poprzez brak przesłuchania świadka S. G. oraz brak pozyskania informacji od ubezpieczyciela;
- naruszenie prawa materialnego w postaci art. 5 kc poprzez pominięcie, że powód korzysta z samochodu bez zakłóceń, mimo istnienia wady prawnej oraz, iż udział banku wynoszący 49% ma obecnie znacznie niższą wartość niż kwota dochodzona przez powoda w niniejszej sprawie a stąd, że zasady współzycia społecznego, takie jak uczciwość, czy lojalność kontraktowa dają podstawę do przyjęcia, że zasądzona kwota jest za wysoka i niezasadna oraz przedwczesna, przed przeprowadzeniem wszystkich zawnioskowanych dowodów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda okazała się niezasadna.

Na wstępie należało zaznaczyć, że sprawa na podstawie art. 374 kpc została rozpoznana na posiedzeniu niejawnym wobec uznania przez Sąd Okręgowy, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne a strony nie składały wniosku o wyznaczenie rozprawy. Nadto, że Sąd Okręgowy nie przeprowadzał postępowania dowodowego i nie ocenił odmiennie dowodów przeprowadzonych przed Sądem Rejonowym. Przy tym ustalenia faktyczne tego Sądu zostały poczynione na podstawie zgromadzonego i prawidłowo ocenionego materiału dowodowego, co dało podstawę Sądowi Okręgowemu do ich przyjęcia za własne bez potrzeby ich powtarzania.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia prawa procesowego upatrywanego przez apelującego w zaniechaniu przez Sąd Rejonowy przesłuchania świadka S. G.

i pozyskania informacji od ubezpieczyciela wskazać należy, że zarzut ten jest niezasadny.

Zaznaczenia wymagało, że pominięcie dowodu stanowi negatywne rozstrzygnięcie sądu co do wniosku dowodowego strony i postanowienie w tym przedmiocie jest niezaskarżalne, ale wobec powyższych zarzutów – podlegało w niniejszym postępowaniu analizie na podstawie art. 380 kpc, zgodnie z którym sąd drugiej instancji, na wniosek strony, rozpoznaje również tego postanowienia sądu pierwszej instancji, które nie podlegały zaskarżeniu w drodze zażalenia, a mogły mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.

Jak wskazał Sąd Rejonowy podstawą pominięcia dowodu z zeznań świadka S. G. stanowiła norma art. 235² § 1 pkt 5 i 6 kpc. Argumentacja Sądu Rejonowego przywołana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, co do przyczyn pominięcia powyższego dowodu była przekonująca i logiczna. Nie mogło bowiem ulegać wątpliwości, że w celu wezwania świadka przez sąd strona – zgodnie z uregulowaniem zawartym w art. 235¹ kpc powinna podać nie tylko imię i nazwisko świadka ale również jego adres, pod który można w sposób skuteczny przesłać wezwanie. Jeśli te warunki nie zostaną spełnione przez stronę, sąd może zażądać dopełnienia lub uściślenia powyższych danych. W związku z tym Sąd Rejonowy zakreślił pełnomocnikowi pozwanego termin na wywiązanie się z powyższych wymogów, który nie został spełniony. W konsekwencji zarzut zaniechania przez ten Sąd przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka i tym samym naruszenia ogólnych reguł postępowania dowodowego nie został wykazany przez apelującego.

Ustosunkowując się do dalszego zarzutu wskazać należy, że pismem z dnia 30 lipca 2019r. apelujący wniósł o zwrócenie się przez Sąd Rejonowy do (...) SA o nadesłanie akt szkodowych przedmiotowego pojazdu celem uzyskania informacji, czy w toku postępowania likwidacyjnego (...) Bank widniał jako współwłaściciel pojazdu z prawem do odebrania odszkodowania a także dla ustalenia komu i w jakiej wysokości wypłacone zostało odszkodowanie za szkodę w pojeździe wskazać należy, iż sąd może pominąć dowód, jeśli jego przeprowadzenie zmierzałoby do wykazania faktu bezspornego bądź nieistotnego dla rozstrzygnięcia sprawy. W tym kontekście istotnym pozostało, że zgodnie z art. 227 kpc przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Okoliczności nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy nie mogą być przedmiotem dowodu.

W kontekście powyższego Sąd Okręgowy dzieląc ocenę Sądu Rejonowego, że powyższy dowód zmierzał do wykazania okoliczności nieistotnych z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy uznał, iż dowód ten prawidłowo został pominięty przez Sąd Rejonowy, jako bezcelowy. W konkretnej sytuacji możliwe było również przyjęcie, że zmierzał do wykazania okoliczności bezspornych, w szczególności faktów przyznanych w toku postępowania przez stronę przeciwną (art. 229 kpc) a także co których nie wypowiedziała się strona powodowa i dało to podstawę w świetle pozostałych wykazanych faktów do ich przyjęcia za przyznane (art. 230 kpc).

W tej sytuacji – wobec bezzasadności naruszenia prawa procesowego – miarodajnym do rozpoznania zarzut naruszenia prawa materialnego stanowiły ustalenia faktyczne poczynione w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Skarżący naruszenie art. 5 kc upatrywał w pominięciu przez Sąd Rejonowy, że powód korzysta z samochodu bez zakłóceń, mimo istnienia wady prawnej oraz, iż udział banku wynoszący 49% ma obecnie znacznie niższą wartość niż kwota dochodzona przez powoda w niniejszej sprawie a stąd, że zasady współzycia społecznego, takie jak uczciwość, czy lojalność kontraktowa dają podstawę do przyjęcia, że zasądzona kwota jest za wysoka i niezasadna oraz przedwczesna.

W świetle tej argumentacji nie sposób przyjąć zasadności naruszenia powyższego przepisu. Pomimo, że zasady współzycia społecznego to pojęcie niedookreślone to powoływanie się na klauzule generalne i wywodzenie z nich nadużycie prawa podmiotowego jako podstawy oddalenia powództwa wymaga wszechstronnego rozważenia okoliczności, aby w ten sposób nie doprowadzić do podważenia pewności obrotu prawnego. Zasadą jest bowiem, że ten kto korzysta ze swego prawa postępuje zgodnie z jego społeczno-gospodarczym przeznaczeniem i zasadami współzycia społecznego. Z istnienia domniemania, że korzystający z prawa podmiotowego postępuje zgodnie z zasadami współzycia społecznego, wysuwa się jako oczywisty wniosek, iż ciężar dowodu istnienia okoliczności faktycznych uzasadniających ten zarzut spoczywa na tym, kto ten zarzut podnosi.

W konsekwencji jedynie w razie oczywistego przekroczenia swobody judykacyjnej sądu w tym przedmiocie zarzut naruszenia art. 5 kc może odnieść zamierzony skutek prawny. Przy tym zaznaczenia wymaga, że Sąd Najwyższy prezentuje konsekwentnie pogląd, iż zasady współzycia społecznego w rozumieniu tego przepisu są pojęciem pozostającym w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności danej sprawy i w takim całościowym ujęciu wyznaczają podstawy, granice i kierunki jej rozstrzygnięcia w wyjątkowych sytuacjach, które przepis ten ma na względzie.

Dlatego też dla zastosowania art. 5 kc konieczna jest ocena całokształtu szczególnych okoliczności danego wypadku w ścisłym powiązaniu nadużycia prawa z konkretnym stanem faktycznym. Analiza podjętych działań ze strony powoda, w tym przedmiotu roszczenia wywodzonego z umowy, w ramach której pozwany jako komisant sprzedał mu pojazd z wadą prawną nie daje jakichkolwiek podstaw do przyjęcia zasadności argumentacji przywołanej przez pozwanego. Zarówno bowiem treść żądania pozwu oraz zamierzony cel niniejszego postępowania wskazywały na potrzebę ochrony prawnej powoda a konsekwencje z tym związane na które powoływał się apelujący pozostawały poza oceną merytoryczną sprawy.

W świetle powyższego apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 kpc o czym Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

Ewa Blumczyńska